

1321 1ste Beh. af Lovf. om Dph. af nogle de Milit. i visse Retssforh paahv. Indskrænkn.

1322

ning, og dette Forhold troer jeg, det ingen-
 finde vil blive muligt at faae bragt ind
 under en Straffelov. Det har derfor været
 mig meget kjær at høre, at den ærede Mi-
 nister er betænkt paa at fremkomme med et
 særskilt Lovforslag, vedrørende dette Forhold.
 Jeg troer nemlig, at man alene ad den Wei
 vil kunne komme til at ramme Forholdet i
 de Retninger, som især skulle rammes. Jeg
 havde nu ikke tænkt mig, at det havde været
 nødvendigt at optage saadanne Bestemmelser
 som de, den ærede Minister antydede, navnlig
 et Forbud imod, at der paa Casernerne blev
 drevet Handel mellem Militaire indbyrdes
 eller med Udenforstaaende. Noget Saa-
 dant havde jeg troet, at man gennem et
 Casernereglement, gennem disciplinaire Be-
 stemmelser om den Caserneorden, der skal
 tagtages, tilstrækkelig kunde have opnaaet,
 og hvad det angaaer, som hører til deres
 Tjenesteequiperung, saa vil det i Reglen ikke
 falde ind under Giendele og altsaa heller ikke
 blive ramt af denne Lov. Men jeg har selv-
 følgerlig ikke Noget imod, at saadanne Bestem-
 melser blive optagne, hvis Krigsministeren an-
 tager det for nødvendigt. Om den Deel af
 Sagen er jeg i det Hele taget entig med den
 ærede Krigsminister. Underledes stiller det sig
 med Hensyn til den anden Deel af Lovforslaget.
 Jeg troer nu, at den ærede Krigsminister paa
 dette Punkt formegret lader sig beherske af den
 Grundbetragtning, som han gjorde gjældende,
 og som den ærede Minister ogsaa har gjort
 gjældende ved andre Leiligheder, nemlig, at
 Hæren er en Abnormitet. Jeg tilstaaer, at
 jeg overhovedet taget ikke deler den Mening,
 at Hæren er en Abnormitet; jeg kan forstaae,
 at en Hær udenfor Folket er en Abnormitet,
 men at det, at Folket er væbnet, skulde være
 en Abnormitet, kan jeg ikke indrømme. Jeg
 kan ikke indrømme, at der er noget Abnormt
 i, at Folket er rustet til Forsvar eller i at
 man for at opnaae dette maa underkaste sig
 Indskrænkninger, som man ellers ikke vilde;
 men under alle Omstændigheder maa jeg sige,

at jeg ikke kan erkjende, at Abnormiteten vil
 gjøre sig gjældende paa en saa særdeles abnorm
 Maade, som i disse Bestemmelser om, at de
 Militaire skulle have en vis Indtægt for at
 kunne gifte sig. Jeg kunde godt forstaae den
 Tankegang, der laa til Grund for de af
 Ministeren indhentede Erklæringer, hvis det
 forholdt sig saaledes, at de gjældende Bestem-
 melser havde nogen praktisk Anvendelse, hvis
 de bleve overholdte i det virkelige Liv, hvis
 det ikke var en Kjendsgjerning, at i de 9 af
 10 Tilfælde, hvor de Militaire bevise at have
 en Indtægt af 600 Rd. foruden deres Gage,
 have de den aldeles ikke. Men naar det nu
 er en Kjendsgjerning for Alle og Enhver, at
 disse Bestemmelser stadig omgaaes, og at alle
 de Beviser, som i den Henseende ere indstede,
 have — som et æret Medlem nylig sagde til
 mig, — kun en Værdi af 5 pCt. af deres Paa-
 lydende; saa seer jeg virkelig ikke, hvorledes de
 militaire Befalingsmænd deri kunne see nogen
 Betyggelse med Hensyn til det, som de have
 haft for Die. Man kan dog ikke være saa
 phantastisk og troe, at selve den Bestemmelse,
 at der skal have 600 Rd., skulde kunne
 være tilstrækkelig til at borttage den ømme
 Frygt for, at man skal gaae de Militaire for
 nær ved at lade dem flytte o. desl. Jeg
 seer derfor ikke, at denne Frygt kan have
 Noget at betyde. Jeg veed ikke, om det er
 Ministerens Mening for Fremtiden at ville
 overholde Bestemmelsen med større Kraft,
 ja, saa er Sagen en anden; men jeg
 kan ialfald ikke indrømme, at det vilde være
 rigtigt. Det maa være de Paagjældendes egen
 Sag, om de ville driste sig til at indgaae
 Ægteskab; ganske vist anseer jeg det for natu-
 ligt, at Krigsbestyrelsen, hvor man uden mind-
 ste Skade kan tage en Istedesfor en Anden,
 da sender den bort, som bedst kan taale det;
 det er rigtigt; men jeg kan ikke indsee, at der
 skulde være Nødvendighed for at fastholde saa-
 danne Bestemmelser. Jeg kan nu under alle Om-
 stændigheder ikke finde mig foranlediget til
 paa Sagens nuværende Standpunkt at tage